स्वजीविते ऽप्यविश्वासस्तेषां ये राजसेवकाः ॥२९५॥

तथा च। सेवया धनमिच्छद्भिः सेवकैः पश्य यत् कृतं।
स्वातन्त्र्यं यच्छरीरस्य मूढैस्तदपि हारितं ॥२९६॥

अन्यच्च। तावज्जन्मापि दुःखाय ततो दुर्गतता सदा।
तत्रापि सेवया वृत्तिरहो कष्टपरम्परा ॥२९७॥ ५

जीवन्तो ऽपि मृताः पञ्च व्यासेन परिकीर्तिताः।
दरिद्रो व्याधितो मूर्खः प्रवासी नित्यसेवकः ॥२९८॥
नाश्नाति स्वेच्छयौत्सुक्याद्विनिद्रो न प्रबुध्यते।
न निःशङ्कं वचो ब्रूते सेवको ऽप्यत्र जीवति ॥२९९॥
सेवा स्ववृत्तिराख्याता यैस्तैर्मिथ्या प्रजल्पितं। १०
स्वच्छन्दं चरति चात्र सेवकः परशासनात् ॥३००॥
भूशय्या ब्रह्मचर्यं च कृशत्वं लघुभोजनं।
सेवकस्य यतेर्यद्वद्विशेषः पापकर्मजः ॥३०१॥
शीतातपादिकष्टानि सहते यानि सेवकः।
धनाय तानि चाल्पानि यदि धर्मान्न मुच्यते ॥३०२॥ १५
मृदुनापि सुवृत्तेन सुमृष्टेनापि हारिना।
मोदकेनापि किं तेन निष्पत्तिर्यस्य सेवया ॥३०३॥

सञ्जीवक आह। अथ भवान् किं वक्तुमनाः। सो ऽब्रवीत्। मित्र सचिवानां न मन्त्रभेदं कर्तुं युज्यते। उक्तं च यतः।

यो मन्त्रं स्वामिनो भिन्द्यात् साचिव्ये सन्नियोजितः। २०
स हत्वा नृपतेः कार्यं स्वयं च नरकं व्रजेत् ॥३०४॥
येन यस्य कृतो भेदः सचिवेन महीपतेः।
तेन शस्त्रबधस्तस्य कृत इत्याह नारदः ॥३०५॥

तथापि मया तव स्नेहपाशबद्धेन मन्त्रभेदः कृतः। यतस्त्वं मम वचनेनात्र राजकुले विश्वस्तः प्रविष्टश्च। उक्तं च। २५